

Apocalipsa lui Isus Hristos - Numărul optsprezece

Păcatele părinților

Jeff Pippenger

2023-11-19

În 1856, adventismul milerit, anterior filadelfian, a fost identificat de James și Ellen White drept laodicean. James White a început apoi să promoveze în rândul mișcării solia către Laodicea, prin intermediul revistei Review and Herald. În aceeași publicație, în același an, o lumină sporită cu privire la „cele șapte vremuri” din Leviticul douăzeci și șase a fost, de asemenea, prezentată într-o serie de opt articole, semnate de Hiram Edson, pe care soții White îl prețuiau atât de mult, încât i-au dat numele primului lor fiu. Seria s-a încheiat cu promisiunea că avea să fie completată în viitor, dar nu a mai fost niciodată reluată. În punctul de tranziție al mișcării primului înger, de la Filadelfia la Laodicea, mișcarea s-a poticnit în chestiunea „celor șapte vremuri” din Leviticul douăzeci și șase, care reprezenta chiar cea dintâi „profeție de timp” pe care îngerii lui Dumnezeu l-au călăuzit pe William Miller să o recunoască și să o proclame.

„Șapte vremi” era piatra din capul unghiului a temeliei templului millerit. Orice ilustrare profetică a unei temelii sfinte este o ilustrare a lui Hristos, căci nu se poate pune o altă temelie decât Hristos.

Căci altă temelie nimeni nu poate pune decât cea pusă, adică Isus Hristos. 1 Corinteni 3:11.

Hristos nu este numai temelia; El este și piatra de temelie pe care zidarii au lepădat-o și de care apoi s-au poticnit. El este piatra care, în cele din urmă, devine capul unghiului. În istoria milerită, „cele șapte vremi” a fost simbolul acelei pietre din capul unghiului.

Hristos a întărit legământul cu mulți pentru o săptămână. Structura profeției «celor șapte vremi» împotriva regatului de nord al lui Israel (pe care Hiram Edson o identificase în cele opt articole neterminate) reproducea structura identică a săptămânii profetice în care Hristos a întărit legământul, în împlinirea capitolului nouă din Daniel, versetul douăzeci și șapte. Săptămâna în care Hristos aduna Israelul are aceeași structură ca săptămâna în care Hristos l-a împrăștiat.

Împrăștierea Israelului antic a fost de două mii cinci sute douăzeci de ani, iar adunarea Israelului spiritual a fost de două mii cinci sute douăzeci de zile. El a adunat Israelul pentru a confirma legământul și l-a împrăștiat, din pricina controversei legământului Său. A identifica «cele șapte vremi» ca piatra de temelie a templului milerit este în deplin acord cu identificarea lui Hristos ca piatră de temelie. A respinge acea piatră înseamnă a-L respinge pe Hristos.

Când Hristos, în 1856, pentru întâia oară în istoria creștinismului, a stat bătând la ușa Laodiceei, El căuta să aducă o sporire a cunoștinței cu privire la piatra de poticnire pe care zidarii erau pe cale să o lepede. Șapte ani mai târziu, sau, s-ar putea spune, două mii cinci sute douăzeci de zile simbolice mai târziu, Adventismul laodicean a închis ușa. Din nefericire, Adventismul a refuzat să vadă sporirea cunoștinței. O piatră de care te poticnești este o piatră pe care nu o vezi, dar ea este totuși

acolo.

Poporul Meu piere din lipsa cunoștinței: fiindcă ai lepădat cunoștința, te voi lepăda și Eu, ca să nu-Mi fii preot: fiindcă ai uitat Legea Dumnezeului tău, voi uita și Eu pe copiii tăi. Osea 4:6.

Blestemul celor „șapte vremi” împotriva regatului de sud al lui Iuda a început în 677 î.Hr. și s-a încheiat la 22 octombrie 1844, odată cu cei două mii trei sute de ani din Daniel, capitolul opt, versetul paisprezece. „Șapte vremi” face parte din însăși profeția care a fost identificată drept „temelia și stâlpul central” al mișcării advente. Temelia și stâlpul central al adventismului s-au împlinit în același timp cu mai multe alte profeții. „Șapte vremi”, cele două mii trei sute de zile, Maleahi, capitolul trei, Daniel, capitolul șapte, versetul treisprezece, și pilda celor zece fecioare din Matei, capitolul douăzeci și cinci, toate s-au împlinit la 22 octombrie 1844. Data de 22 octombrie 1844 este data fundamentală a mișcării advente, iar în legătură cu acea dată a fost identificată o singură poruncă.

Și îngerul pe care l-am văzut stând pe mare și pe pământ și-a ridicat mâna spre cer și a jurat pe Cel ce trăiește în vecii vecilor, care a creat cerul și cele ce sunt în el, și pământul și cele ce sunt pe el, și marea și cele ce sunt în ea, că vremea nu va mai fi. Apocalipsa 10:5, 6.

Sora White îl identifică pe îngerul din Apocalipsa, capitolul zece, care stătea pe pământ și pe mare, ca fiind Isus Hristos.

„Îngerul cel puternic care i-a dat învățătură lui Ioan nu era altcineva decât Isus Hristos. Faptul că Își pune piciorul drept pe mare, iar pe cel stâng pe uscat, arată rolul pe care îl îndeplinește în scenele de încheiere ale marii lupte cu Satana. Această poziție denotă puterea Sa supremă și autoritatea Sa asupra întregului pământ.” Comentariul Biblic Adventist de Ziua a Șaptea, volumul 7, 971.

Hristos a luat poziția de a sta pe mare și pe pământ, pentru a reprezenta autoritatea Sa supremă. Apoi Și-a ridicat mâna și a poruncit ca „să nu mai fie timp”. Hristos a intrat în legământ cu milleriții și le-a dat o singură poruncă, așa cum i-a dat lui Avraam când a intrat în legământ cu el. El i-a poruncit lui Avraam să facă tăierea împrejur copiilor de parte bărbătească. Când a intrat în legământ cu un popor ales în istoria lui Moise, El a dat multe porunci, iar între acele porunci a fost și dispoziția că numai preoții puteau atinge chivotul. Și-a ridicat mâna și a jurat la 22 octombrie 1844 că timpul profetic nu va mai fi încorporat în profețiile biblice. Isus abordase subiectul „vremuri și soroace” când S-a înălțat la cer într-un nor de îngeri, tipificând astfel înălțarea celor doi martori drept stindard. Ceea ce a poruncit atunci privea „vremuri și soroace”.

Așadar, când s-au adunat laolaltă, L-au întrebat, zicând: Doamne, oare în vremea aceasta vei restabili iarăși împărăția lui Israel? Iar El le-a zis: Nu este al vostru să cunoașteți vremurile sau soroacele pe care Tatăl le-a pus sub propria Sa autoritate. Ci veți primi putere, după ce Duhul Sfânt va veni peste voi; și Îmi veți fi martori în Ierusalim și în toată Iudeea și în Samaria și până la marginile pământului. Faptele Apostolilor 1:6-8.

Isus nu a spus că nu există vremuri și sorocuri, căci, vorbind prin Solomon, el confirmase că există "vremuri și sorocuri".

Pentru orice lucru este o vreme, și un timp pentru orice scop sub cer: Eclesiastul 3:1.

Există „vremuri și sorocuri” în relatarea biblică ce constituie mărturii despre Palmoni, „Minunatul Numărător”, dar, începând cu 22 octombrie 1844, poporului lui Dumnezeu i s-a poruncit să nu mai prezinte niciodată un mesaj profetic bazat pe timp. Sfatul lui Isus către ucenici, chiar înainte de înălțarea Sa, reprezintă istoria chiar înainte ca poporul Său curățit să fie înălțat ca un stindard în Apocalipsa capitolul unsprezece și este în acord cu porunca pe care El a dat-o la 22 octombrie 1844. La data de temelie a adventismului, Hristos a poruncit să nu mai existe mesaje profetice bazate pe timp, iar la înălțarea Sa, care tipifica înălțarea celor doi martori din Apocalipsa unsprezece, El a repetat acea poruncă.

„Toți frații noștri și surorile noastre să se păzească de oricine ar stabili un timp pentru ca Domnul să-Și împlinească Cuvântul cu privire la venirea Sa sau cu privire la orice altă promisiune de însemnătate deosebită pe care a făcut-o. 'Nu este al vostru să cunoașteți vremurile sau soroacele pe care Tatăl le-a pus în stăpânirea Sa.' Învățătorii falși pot părea foarte zeloși pentru lucrarea lui Dumnezeu și pot cheltui mijloace pentru a-și prezenta teoriile înaintea lumii și a Bisericii; dar, întrucât amestecă eroarea cu adevărul, solia lor este una de înșelăciune și va conduce sufletele pe căi greșite. Ei trebuie înfrunțați și contracarați, nu pentru că sunt oameni răi, ci pentru că sunt învățători ai minciunii și se străduiesc să pună minciunii pecetea adevărului.” Mărturii pentru pastori, 55.

Sora White a fost clară în privința faptului că nu vom mai avea niciodată o solie de timp care să identifice ceva de însemnătate deosebită, nu doar A Doua Sa Venire. Profetia de timp, care a constituit tema mișcării millerite, s-a încheiat la 22 octombrie 1844, iar singura poruncă asociată cu acea dată de temelie a fost aceea ca timpul să nu mai fie niciodată folosit în prezentarea soliei lui Dumnezeu.

În mișcarea incipientă a primului înger, chiar în punctul de tranziție de la Filadelfia la Laodicea, a fost dată o lumină sporită asupra adevărului de temelie al mișcării millerite. Șapte ani mai târziu, sau două mii cinci sute douăzeci de zile simbolice mai târziu, sau o „pustie” mai târziu, în 1863, piatra de temelie a „celor șapte vremi” a fost pusă deoparte de către ziditori.

În mișcarea de încheiere a celui de-al treilea înger, chiar în momentul tranziției de la Laodicea la Filadelfia, este dat un test care include mărturisirea păcatelor părinților. Testul temeliei pentru părinți a fost „cele șapte vremi”, care au constituit piatra lor de temelie. Oare mișcarea de încheiere va nesocoti singura poruncă asociată cu data de temelie, așa cum părinții ei au nesocotit piatra lor de temelie?

Da. Într-adevăr, au făcut tocmai aceasta. Au repetat păcatele părinților lor.

Părinții lor nu au păcătuit la data fundamentală, căci, între altele, erau încă filadelfieni la acea dată fundamentală. Părinții lor au eșuat la testul lor fundamental atunci când au devenit Laodicea și au respins "cele șapte vremi" împreună cu lumina lor crescândă.

Eșecul lor fundamental din 1863 a fost precedat de șapte ani în care Hristos a bătut la ușa inimilor lor laodiceene. Șapte ani constituie un simbol al „celor șapte vremi” și al „pustiului”. După

„pustiul” din 1856 până în 1863, ei au eșuat la testul lor fundamental.

În prima dezamăgire a mișcării îngerului al treilea, poporul lui Dumnezeu a păcătuit, prin respingerea singurei porunci asociate în mod direct cu data de temelie. Ei au ales să includă prezicerea timpului în mesajul profetic, deși știau mai bine. Procedând astfel, au repetat păcatul lui Moise, neglijând să-și taie împrejur fiul, și păcatul lui Uza de a se atinge de chivot, despre care știa că îi era oprit. Mișcarea îngerului al treilea a făcut ceea ce ei știau că nu este drept! Dacă cineva dorește să acopere cu vopsea acel fapt, atunci să folosească și restul cutiei de vopsea, ca să acopere adevărul că atât Moise, cât și Uza, au păcătuit și au manifestat răzvrătire împotriva voii lui Dumnezeu, întrucât ei au tipificat prima dezamăgire a ultimei dintre toate liniile reformei — linia reformei spre care a arătat înainte fiecare linie a reformei. Ilustrațiile primei dezamăgiri din liniile reformei poartă semnătura Alfa și Omega, iar consemnarea de acolo este spre folosul poporului lui Dumnezeu, chiar dacă poporul lui Dumnezeu refuză să beneficieze de aceasta.

Mișcării primului înger i s-a dat un răstimp de șapte ani, care este un simbol al pustiei „celor șapte vremuri”, pentru a primi solia laodiceană împreună cu lumina „celor șapte vremuri”. Blestemul „celor șapte vremuri” este blestemul de a fi vărsați din gura Domnului. În 1863, au repetat lucrarea rezidirii Ierihonului, o lucrare care purta un „blestem”. Cei șapte ani, din 1856 până în 1863, sunt o ilustrare în miniatură a răzvrătirii părinților Israelului din vechime, păcat care a adus asupra lor blestemul „celor șapte vremuri”. Israelul modern a repetat păcatele părinților săi în 1863.

Mișcarea îngerului al treilea a eșuat proba întâiei dezamăgiri la fel de sigur cum au făcut-o Moise și Uza. Au fost apoi uciși pe străzi pentru o perioadă de trei zile și jumătate de "pustie". Acum sunt formați în trupuri prin sunetul Mângâietorului. Sunetul Mângâietorului este transmis prin "glasul" din pustie, iar acum sunt confrunțați cu proba, nu a stabilirii timpului, ci a "celor șapte vremi". Ei au eșuat deja proba stabilirii timpului.

Nu sunt puși la încercare pentru a se vedea dacă cred că «cele șapte vremuri» constituie un adevăr valid, căci au mărturisit anterior că acceptă «cele șapte vremuri» drept o profeție validă. Ei au mărturisit că cred în profeția celor două mii cinci sute douăzeci de ani de împrăștiere. Dar s-ar putea să nu fie conștienți că există o nouă lumină de probă cu privire la «cele șapte vremuri». Ei se află în locul în care părinții lor s-au aflat în 1856. Noua lumină este că cele trei zile și jumătate din Apocalipsa unsprezece nu se limitează la identificarea Revoluției Franceze, ci constituie acum o realitate de adevăr prezent.

Sunt dezvăluirea istoriei ascunse a celor șapte tunete și deschiderea celei de-a șaptea pecetei, de fapt, doi martori care atestă faptul că Descoperirea lui Isus Hristos este acum dezpecetluită? Dacă este așa, este într-adevăr adevărat că întreaga carte a Apocalipsei vorbește despre zilele de pe urmă? Dacă acest lucru este adevărat, atunci cele trei zile și jumătate reprezintă timpul de întârziere din pilda fecioarelor? Dacă da, atunci remediul "celor șapte vremi" reprezintă de fapt o poruncă ce trebuie împlinită de cei care au participat la predicția de la Nashville din 18 iulie 2020?

Uau! Iată o încercare pentru voi! Oare cei ce se trezesc și își dau seama că se află în timpul zăbovirii trebuie, într-adevăr, să se pocăiască pentru păcatele lor și pentru păcatele tatălui lor la sfârșitul celor trei zile și jumătate? A fost, într-adevăr, păcat nesocotirea poruncii de a nu

întrebuința timpul într-o predicție?

Pentru cei care au adoptat poziția că predicția eșuată privitoare la Nashville a fost într-un fel scopul intenționat de Dumnezeu și care ulterior au încercat să susțină acea afirmație, aș adăuga o altă observație, dincolo de păcatul stabilirii de termene în profețiile lui Dumnezeu. Ceea ce s-a întâmplat cu falsa predicție privitoare la Nashville nu a fost doar o manifestare a răzvrătirii față de porunca lui Hristos din 1844; a fost o acțiune care le-a spus celor din afara Adventismului că predicțiile aflate în Spiritul Profetic sunt eronate. A fost o ocară aruncată asupra scrierilor Spiritului Profetic. Le oferă celor din lume dovada că scrierile lui Ellen White sunt la fel de importante ca scrierile lui Joseph Smith sau ale lui Nostradamus. Prețioasele cuvinte ale lui Ellen White au fost corupte prin cuvintele jocosnice ale răzvrătirii noastre. Nu a fost doar o răzvrătire împotriva lui Hristos, care este Cuvântul lui Dumnezeu, ci în același timp o răzvrătire împotriva Spiritului Profetic. Ioan era persecutat în insula numită Patmos, nu pentru că și-ar fi așezat părerea omenească deasupra Bibliei și a Spiritului Profetic, ci pentru că a ascultat de acei doi martori.

Eu, Ioan, care sunt și fratele vostru și părtaş la necaz, la împărăție și la răbdarea lui Iisus Hristos, mă aflam în insula numită Patmos, din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și a mărturiei lui Iisus Hristos. Apocalipsa 1:9.

Am repetat păcatele părintelui nostru Moise la prima noastră dezamăgire și trebuie să mărturisim aceasta. Trebuie să mărturisim aceasta, căci ne aflăm acum la 1856. Există acum lumină nouă cu privire la «de șapte ori», întocmai cum era atunci. Ne aflăm acum la tranziția de la Laodicea la Filadelfia, așa cum mișcarea de început se afla, în 1856, la tranziția de la Filadelfia la Laodicea. În 1856, părinții noștri au oprit publicarea sporirii cunoașterii cu privire la «de șapte ori». S-ar putea să nu putem opri publicarea acelei lumini, dar cu siguranță putem închide ușile inimilor noastre împotriva acestei lumini. Ne putem preface, așa cum au făcut ziditorii de la început ai Adventiștilor de Ziua a Șaptea, că piatra nu era, de fapt, acolo și să continuăm să ne poticnim de ea. Problema noastră este că nu avem la dispoziție peste un secol ca să ne ascundem capetele în nisip, căci judecățile deja încep.

Dacă Îl lăsăm pe Alfa și Omega să ne învețe după principiul potrivit căruia sfârșitul unui lucru este ilustrat de începutul aceluși lucru, putem vedea cu ușurință că Alfa și Omega demonstrează că predicția cu privire la Nashville a fost prefigurată de părinții noștri. Când recunoaștem acest adevăr, ne vom confrunța cu realitatea că, de la acea predicție încoace, orice efort de a elabora vreo formă de logică omenească menită să justifice predicția eșuată n-a fost nimic altceva decât o frunză de smochin. Atunci vom vedea că Dumnezeu nu a umblat cu noi câtă vreme am fost în țara vrăjmașului. El a fost acolo, dar numai în sensul că a bătut la ușile inimilor, căutând să intre. Dacă frunza de smochin a logicii omenești este înlăturată, atunci am putea vedea, de asemenea, că negarea, sau logica omenească viciată pe care am folosit-o pentru a justifica predicția cu privire la Nashville, constituie dovada că am umblat potrivit lui Hristos.

În 1856, Adventismul filadelfian s-a transformat în Laodicea, și ei știau aceasta. Domnul a confirmat aceasta prin cuvintele profetesei și ale soțului ei. Stând la ușile acelor inimi laodiceene, Hristos S-a oferit să intre și să cineze împreună cu ei. Hrana pe care El a adus-o pentru cină era

piatra de temelie a „celor șapte vremuri”. Au refuzat.

În 2023, ultima mișcare transcende acum de la Laodicea la Filadelfia, căci a opta biserică este din cele șapte biserici. Domnul, Alfa și Omega, a confirmat aceasta prin cuvântul Său de „adevăr”. Hristos stă acum la ușă acelor oase uscate, de curând moarte, oferindu-Se să intre și să ceneze cu ei, iar masa pe care dorește s-o împărtășească cu ei este identică cu masa pe care a încercat s-o împărtășească cu părinții lor în 1856. Nu este doar vorba de elementele de bază ale doctrinei „de șapte ori”, așa cum a fost pentru părinții lor în 1856. Nu, ci remediul amar al „de șapte ori”, iar acest remediu cere un tip de smerenie care este adesea greu de înghițit.

Și a fost iarăși cuvântul Domnului către mine, zicând: Fiul omului, spune căpeteniei Tirului: Așa zice Domnul Dumnezeu: Pentru că ți s-a înălțat inima și ai zis: Eu sunt un dumnezeu, șed pe scaunul lui Dumnezeu, în mijlocul mărilor; dar tu ești om, nu Dumnezeu, măcar că îți așezi inima ca inima lui Dumnezeu. Iată, ești mai înțelept decât Daniel; nu este taină pe care să o poată ascunde de tine. Ezechiel 28:1-3.

Oare aceia dintre noi care au participat la predicția de la Nashville sunt mai înțelepți decât Daniel?

În anul întâi al domniei lui, eu, Daniel, am înțeles din cărți numărul anilor despre care venise cuvântul Domnului către Ieremia, prorocul, că aveau să se împlinescă șaptezeci de ani pentru pustiirile Ierusalimului. Și mi-am întors fața către Domnul Dumnezeu, ca să-L caut prin rugăciune și cereri, cu post, cu pânză de sac și cu cenușă. Și m-am rugat Domnului Dumnezeului meu și am făcut mărturisire, zicând: Doamne, Dumnezeule mare și înfricoșător, care păstrezi legământul și îndurarea față de cei ce Te iubesc și față de cei ce păzesc poruncile Tale; am păcătuit, am săvârșit fărădelege, am făcut rău și ne-am răzvrătit, abătându-ne de la poruncile Tale și de la judecățile Tale; și n-am ascultat de slujitorii Tăi, prorocii, care au vorbit în Numele Tău către împărații noștri, către căpeteniile noastre și către părinții noștri și către tot poporul țării. Doamne, a Ta este dreptatea, iar nouă ni se cuvine rușinea fețelor, ca în ziua de azi: bărbaților lui Iuda, locuitorilor Ierusalimului și întregului Israel, celor de aproape și celor de departe, în toate țările în care i-ai risipit, din pricina călcării de lege cu care au păcătuit împotriva Ta. Doamne, nouă ni se cuvine rușinea feței: împăraților noștri, căpeteniilor noastre și părinților noștri, fiindcă am păcătuit împotriva Ta. Domnului Dumnezeului nostru Îi aparțin îndurările și iertările, cu toate că ne-am răzvrătit împotriva Lui; și n-am ascultat glasul Domnului Dumnezeului nostru, ca să umblăm în legile Lui, pe care ni le-a pus înaintea prin slujitorii Săi, prorocii. Da, tot Israelul a călcat Legea Ta, abătându-se, ca să nu asculte de glasul Tău; de aceea s-a vărsat peste noi blestemul și jurământul scris în Legea lui Moise, slujitorul lui Dumnezeu, fiindcă am păcătuit împotriva Lui. Și El a întărit cuvintele Sale, pe care le-a rostit împotriva noastră și împotriva judecătorilor noștri care ne-au judecat, aducând asupra noastră un mare rău; căci sub tot cerul nu s-a făcut așa cum s-a făcut asupra Ierusalimului.

După cum este scris în legea lui Moise, toată această nenorocire a venit peste noi; totuși nu ne-am rugat înaintea Domnului, Dumnezeului nostru, ca să ne întoarcem de la nelegiuirile noastre și să înțelegem adevărul Tău. De aceea Domnul a vegheat asupra răului și l-a adus peste noi; căci Domnul, Dumnezeul nostru, este drept în toate lucrările pe care le face, fiindcă n-am ascultat glasul Lui. Și acum, Doamne, Dumnezeul nostru, Tu, Care ai scos pe poporul Tău din țara Egiptului cu mână puternică și Ți-ai câștigat un nume, cum este astăzi: am

păcătuit, am făcut nelegiuire. Doamne, după toată dreptatea Ta, Te rog, să se abată mânia Ta și urgia Ta de la cetatea Ta Ierusalim, muntele Tău cel sfânt; căci, din pricina păcatelor noastre și a nelegiuirilor părinților noștri, Ierusalimul și poporul Tău au ajuns de ocară pentru toți cei ce ne înconjoară. Acum deci, Dumnezeul nostru, ascultă rugăciunea robului Tău și cererile lui și fă să strălucească fața Ta peste sfântul Tău locaș pustiit, de dragul Domnului. Dumnezeul meu, pleacă-Ți urechea și ascultă; deschide-Ți ochii și privește pustiirile noastre și cetatea peste care este chemat Numele Tău; căci nu aducem înaintea Ta cererile noastre pentru dreptățile noastre, ci pentru marile Tale îndurări. Doamne, ascultă; Doamne, iartă; Doamne, ia aminte și lucrează; nu întârzia, de dragul Tău, Dumnezeul meu; căci cetatea Ta și poporul Tău poartă Numele Tău. Pe când vorbeam, mă rugam și-mi mărturiseam păcatul și păcatul poporului meu Israel și îmi înfățișam cererea înaintea Domnului, Dumnezeului meu, pentru muntele cel sfânt al Dumnezeului meu; da, pe când încă vorbeam în rugăciune, omul Gabriel, pe care-l văzusem la început în vedenie, zburând iute, m-a atins pe la vremea jertfei de seară. Și m-a înștiințat, a vorbit cu mine și a zis: Daniele, acum am ieșit ca să-ți dau pricepere și înțelegere. Daniel 9:2-22.